

3. søndag efter påske d. 12. maj 2019

Salmer:

746: Dig, store Gud, ske ære

540: En liden stund

308: Helligånd, vor sorg du slukke

46: Sorrig og glæde

217: Min Jesus, lad mit hjerte få

230: Påskemorgen slukker sorgen

Prædikentekst: Johannesevangeliet 16,16-22

Jesus sagde: »En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.« Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: »Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?« De sagde altså: »Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.« Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: »I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.«

Når mennesker er i sorg, spørger de nogle gange om, hvor lang tid mon sorgen varer. Hvornår kan der igen komme glæde? Om lang tid? Kort tid? Det findes der ingen faste svar på. Det varierer fra person til person. De fleste vil nok erfare, at sorg er noget, som kommer og går. Noget, som man følges med i mange år, men ikke altid lige intenst. En kort tid, så kommer den og glæden forsvinder. Og atter en kort tid, så forsvinder den lidt igen, og glæden titter atter lidt frem.

I den tekst, vi lige har hørt, har Jesus gang i en gådefuld snak om sorg og glæde. Det er skærtorsdag. Dagen inden langfredag. Jesus har antydnet, at der snart skal ske noget frygteligt. Han har antydnet, at

han snart vil forlade dem. Han har sagt: ”Jeg går til Faderen.” og han har sagt: ”Det er det bedste for jer, at jeg går bort”

Disciplene blev kede af det, deres hjerter blev fyldt med sorg og uro. Og hvad siger Jesus til disciplene? Giver han dem et endnu mere klart svar om, hvad der skal ske? Tjaaa:

”En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.”

Vi kunne have forventet, at disciplene ville spørge Jesus direkte, hvad han dog mener? *Så giv os dog klar besked, Jesus. Forlader du os eller ej? Lad os ikke blive hængende i den her usikre tilstand længere. Vi vil have klar besked nu.*

Men sært nok, så spørger disciplene ikke Jesus direkte. De er så påvirkede af sorgen og forvirringen, at de først giver sig til at spørge hinanden om, hvad han mener. Hvis man virkelig ikke forstår, hvad en anden person siger, så kan det nogle gange være pinligt, at skulle spørge nærmere ind til det. Så kommer man let til at fremstå lidt dum. Når man så ydermere er trist og måske lidt mat, har man endnu mindre lyst til at spørge direkte. Så er det lettere lige at tale lidt med sidemanden om det.

Jesus opfanger, at disciplene ikke helt har forstået, hvad han siger. Han prøver derfor at formulere sig på en anden måde. Der skal komme sorg. Stor sorg. Og så skal der komme glæde, for sorgen skal forvandles til glæde. Jesus sammenligner det med, når en kvinde skal føde. Der er smerte, når fødslen er lige op over, og når den er i gang. Men efter fødslen er det som regel glæden, der fylder mest.

På samme måde skal disciplenes sorg og uro blive stor og svær, men den skal alligevel forvandles til glæde. Mon disciplene forstod klart efter det? Nok ikke. Men de blev i hvert fald stærkt mindet om, at de ikke skulle miste modet og helt gå under i sorgen. Det får de brug for under de kommende dages begivenheder.

Jesus døde dagen efter. Der gik kun en kort tid, et halvt døgn, så forsvandt han for dem ind i dødens og gravens mørke. Og efter endnu en kort tid, under to døgn senere, så begyndte han at vise sig for

disciplene og deres venner efter sin opstandelse. Sorgen blev forvandlet til glæde efter påskedag. De så ham igen, og han så dem igen.

”En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.”

Der gik en kort tid, og så kom sorgen. Så gik der igen en kort tid, og så kom glæden. De to korte tider har altså umiddelbart at gøre med de helt konkrete begivenheder i påsken for et par tusinde år siden.

Hvad så med vores sorg og uro i dag? Vores længsel efter glæde? Kan de korte tider række helt frem til den? Er der håb for os? For hvis den anden korte tid er mellem langfredag og påskedag, så er glæden forbeholdt perioden på 40 dage mellem påskedag og himmelfart, hvor disciplene ser Jesus, og han ser dem. For derefter ændrede glæden sig nok, da Jesus fór til himmels, forlod disciplene igen og vendte tilbage til Gud. Og dermed er vi uden for trøsten og glæden? Eller hvad?

Der er heldigvis to åbninger i teksten, to elementer i Jesu gådefulde tale, som gør, at den rækker helt frem til vores liv i dag.

Den første åbning er den anden korte tid. Det er som nævnt helt muligt at forstå den som perioden mellem langfredag og påskedag. Efter den korte tid, så kom glæden. Så skulle disciplene se Jesus igen.

Der er dog også en anden mindst lige så mulig måde at forstå Jesu gådefulde ord om den anden korte tid. Nemlig at de to korte tider ikke er lige lange, men meget forskellig i længde. Den anden korte tid kan også forstås som at dække over hele perioden fra Jesu død og helt frem til den dag, det evige liv begynder hos ham. Nemlig den yderste dag. Dommedag, verdens ende. For disciplene blev godt nok glade, da de mødte Jesus efter hans opstandelse. Deres sorg forsvandt. Men han var kun hos dem indtil sin himmelfart nogle uger senere. Og da Jesus forsikrer dem om, at ingen skal tage deres glæde fra dem, at den skal vare ved, må trøstens og glædens tid vare længere end til Jesu himmelfart. Jesus må også have noget andet i tankerne, nemlig det evige livs glæde.

To ting tyder på det. For det første:

Det at Jesus taler om en kvindes fødsel tyder på det. Fødsler og veer bruges ofte i Bibelen og andre samtidige skrifter, når der skal fortælles noget om den yderste dag, dommedag. Der er noget hårdt, som man skal gå igennem, inden den evige glæde i det evige liv kan indfinde sig.

For det andet: i verset efter denne søndags tekstafsnit taler Jesus om "den dag". Hvordan det skal være på den dag, hvor de skal glæde sig. Også udtrykket "den dag" bruges ofte om den alleryderste dag, den dag, hvor Jesus kommer igen.

Så der er gode muligheder for og grunde til, at Jesu ord kan forstås sådan, at vi nu lever i den anden korte tid, og sammen med disciplene venter på den dag, hvor glæden skal blive fuldkommen. Den dag, hvor sorgen skal forsvinde. Den dag, hvor vi ikke mere skal græde og klage, men kun glæde os.

Det var den første åbning i teksten. Den anden åbning, det andet element i Jesu gådefulde tale, som rækker frem til os i dag, er Jesu ord om verden. Tilsvarende med at disciplene skal græde og klage, skal verden glæde sig. I Johannesevangeliet er verden et udtryk for det, som er Jesus imod. Verden hader Jesus, for han afslører verdens synd; at mennesker har brug for Gud. Og det bryder verden sig ikke om. Derfor glæder verden sig over, at Jesus dør langfredag.

Når disciplenes sorg så bliver til glæde påskedag, så må verdens glæde vel blive til sorg? For Jesus er alligevel ikke overvundet. Døden har ikke besejret ham. Verden slipper ikke for ham, som har afsløret menneskets syndighed og afhængighed af Gud. Jesus nævner ikke, at verdens glæde skal blive til sorg. Måske fordi den faktisk ikke bliver til sorg men i stedet til undren.

Ligesom disciplene ikke forstod Jesu gådefulde tale om de to tider, så forstår verden ikke Guds gådefulde og underfulde handling påskemorgen. En død blev levende? Jamen, det er da umuligt. Jesus viste sig for sine venner? Jamen, det er da svært at tro på. Skuffelse blev forvandlet til håb? Ahh, det er da for naivt?!

Verden undrer sig. Verden har sine undskyldninger parat. For med Jesu opstandelse fra de døde bliver verden, ja, alle mennesker stillet over for valget: Enten at tro på at Gud greb ind i verden ved Jesus Kristus, ved hans tale om, at vi er syndere som har brug for tilgivelse og ved hans opstandelse

påskemorgen. Eller at affærdige og afvise det hele som gådefuld tale og et alt for luftigt og naivt håb.

I det valg er der ikke forskel mellem verden dengang og verden i dag. Heller ikke mellem mennesker dengang og os i dag. Vil vi tro på, at Gud greb ind i verden ved Jesus, ja, så er der håb, evigt håb for os, så er der tilgivelse for os, så er der glæde for os. Hvis ikke, så er vi stadig fanget i synd og håbløshed.

Hvis man kigger sig rundt omkring i verden, ja, også i kirkerne, så svarer mennesker forskelligt på det valg. Nogen afviser muligheden af Jesu konkrete og fysiske opstandelse fra de døde. Nogen afviser Jesu tale om, at vi mennesker er syndere, som har brug for tilgivelse fra Gud. Nogen hader, ja, forfølger endda de kristne, som fejrer deres gudstjenester og højlydt siger, de tror på Gud.

Hvis man kigger sig rundt i sit eget sind, så ser man også forskellige svar. Nogle gange er vi i tvivl, om det virkelig kan passe, at Jesus kunne opstå fra de døde. Nogle gange har vi svært ved at acceptere tanken om, at vi er syndere. og at vi har brug for tilgivelse. Nogle gange kan vi tænke dårlige tanker om andre kristne, som virker lidt for fanatiske og fortæller lidt for meget om, hvad Gud har gjort i deres liv.

Men valget må træffes. Kun hvis Jesus virkelig opstod fra de døde, er der håb om, at vores sorg kan slukkes og blive til glæde. Kun hvis han var den, han sagde, han var, er der håb om, at vi kan få tilgivelse for vores synd.

Vi lever i den korte tid, inden han kommer igen og dømmes retfærdigt. Vi lever i den korte tid, inden han kommer igen, hvor glæden skal bryde løs og trøsten skal vare for evigt. Vi lever i den korte tid, hvor vi hvert år til påske, ja, hver dag bliver stillet spørgsmålet, om vi tror, at Jesus er Guds søn, hele verdens frelser. Hvis vi gør, så er der håb om et evigt liv. Så er der håb om glæde og fred og en evighed uden sorg den dag, hvor vi skal se ham, og han skal se os.